

*O Urašimovi a
mořské želvě*

Urašima žil se svými rodiči na břehu moře nedaleko malé vesnice. Jeho otec byl rybář, matka prodávala ulovené ryby na trhu. Žili chudě, ale měli se rádi. Malý Urašima byl rodičům chloubou, s radostí ho pozorovali při dětských hrách i ve chvílích, kdy chtěl být otci či matce ku pomoci. Jednoho dne se Urašima procházel po břehu, když uviděl, jak děti z vesnice trápí mořskou želvu. Přestože jich bylo více, vběhl mezi ně, želvu jim vytrhl a vrátil ji do moře. Dětem utekl a od té doby hry s nimi nevyhledával.

Když chlapec Urašima vyrostl v mládence, často vyjížděl na moře za úlovkem sám. Jednoho dne se u jeho lodě objevila želva – právě ta, kterou Urašima kdysi zachránil. *„Stoupni si na můj krunýř, odnesu Tě na dno moře k samotnému mořskému králi. Nemusíš se ničeho bát, chci se ti odměnit za tvůj čin,“* vybídla ho želva. Urašima chvíli váhal, ale potom si stoupl na krunýř a ponořil se s želvou do hlubin.

Mořský král ho přijal se všemi poctami a rašima si na dně moře užíval krásných chvil. Jeho průvodkyní se dokonce stala dcera samotného krále. Po nějaké době se však Urašimovi zastesklo po rodičích. *„Dobře se rozmysli, Urašimo. Máš tu vše, co potřebuješ, a mnohem více. Jak jednou podmořskou říši opustíš, více se sem nevrátíš,“* přemlouval Urašimu mořský král. Urašima se však rozhodl vrátit se domů, na zem. Na rozloučenou mu mořský král dal krásnou skříňku. *„Až ti bude nejhůře, otevři ji,“* rozloučil se s ním a želva donesla Urašimu na mořský břeh.

Urašima kráčel pomalu cestičkou ke svému rodnému domku. Kráčel kolem vesnice, vše jako by bylo stejné, ale přece jiné. Nepoznával lidi, které potkával, domy ve vesnici byly jiné, i cesta se ztrácela v prachu a vzrostlé trávě. „*Kdo jsi a odkud přicházíš?*“ zeptal se ho jeden vesničan. „*Jsem Urašima, syn rybáře a jeho ženy a bydlím na břehu moře.*“ - „*Urašima? Ano, když jsem byl malý, slyšel jsem vyprávět o ztraceném synu Urašimovi, prý si ho moře vzalo. Ale to už je dávno. Domek na břehu moře je rozpadlý a rybář i jeho žena dávno zemřeli...*“ V tu chvíli Urašima pochopil, že každý podmořský den byl pozemským rokem.

Urašima držel v rukách truhličku. Se slzami v očích ji pomalu otevřel...